Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 13 січня 2009 року № 2 (270)

УКРАЇНА УРОЧИСТО ВІДЗНАЧИЛА СТОЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ СТЕПАНА БАНДЕРИ

ІВАНО-ФРАНКІВЩИНА

1 січня на Івано-Франківщині відбулися святкування з нагоди 100-річчя Степана Бандери. Основні урочистості проходили в рідному селі Провідника Старому Угринові та в обласному центрі Прикарпаття.

У заходах узяли участь: місцева обласна влада, єпископи і духовенство українських церков, онук провідника Степан Бандера, родичі, голова ОУН(р) Андрій Гайдамаха, голова братства ОУН-УПА Михайло Зеленчук, представники КУН, інших патріотичних партій та організацій.

На родинному обійсті Степана Бандери пройшла поминальна панахида і вже традиційне народне віче.

Опісля в Івано-Франківську відбулося відкриття бронзового постаменту Провідника, що вивищується над Меморіальним комплексом його імені. Місце їхнього розміщення є символічним – на Європейській площі, де сходяться вулиці Степана Бандери, Євгена Коновальця і Джохара Дудаєва. Автором бронзової фігури Степана Бандери є львівський скульптор Микола Посікіра. У Меморіальному комплексі цього дня відкрилась експозиція художніх портретів та світлин бійців Української Повстанської Армії.

Незважаючи на морозну погоду, вшанувати пам'ять великого сина України зійшлося близько 10 тисяч українців. Виступаючі наголошували, що Степан Бандера був шляхетним і відповідальним політиком, яких бракує сьогоднішній Україні. Він умів приймати рішення і брати на себе відповідальність у найкритичніші моменти політичної боротьби. Наказ студентові Миколі Лемику вчинити атентат на совєтського консула на знак протесту проти жахливого Голодомору на Великій Україні, смертний вирок міністрові внутрішніх справ Польщі Броніславу Перацькому за пацифікацію українців, проголошення 30 червня 1941 р. Акта про відновлення Української Держави, створення Української Повстанської Армії і її майже двадцятирічна боротьба – такі дії Степана Бандери і очолюваної ним ОУН характеризують його як вольового і жертовного політика. Неправда, що Степан Бандера – історія. Він – сучасність і майбуття, національний Дух і символ незламности України. Степан Бандера – наш національний герой!

Прес-служба КУН

ВІННИЧЧИНА

Під гаслом "Хай живе Бандера і його держава!" з ініціативи Вінницької ОО КУН в ошатній залі Вінницької обласної наукової бібліотеки імені К. Тімірязева пройшла Урочиста Академія з нагоди 100-річчя від дня народження Великого Українця, голови Проводу ОУН славної пам'яти Степана Бандери.

Свято розпочалося з виконання Гімну Українських Націоналістів. У вступному слові голова Вінницької ОО КУН Віталій Гусар наголосив на тому, що 2009 рік проголошено Роком Степана Бандери, нагадавши про те, що 25 грудня 2008 року Верховна Рада України 234-ма голосами прийняла постанову, в якій йдеться про те, що відзначення 100-річчя від дня народження Степана Бандери та вшанування інших визначних постатей у 2009 році має проводитися на державному рівні.

Урочистий захід благословив священик УГКЦ Покрови Пресвятої Богородиці о. Петро Лоза.

Закінчення на 2-й стор.

Іван БЕЛЕБЕХА

ПОЗИЦІЯ

ПАТРІОТИЗМ ЯК ДЖЕРЕЛО ЖИТТЯ

У структурі населення сучасної України питома вага українців складає 80%. За міжнародною класифікацією такі країни вважаються моноетнічними, тобто однонаціональними. Однак ця міжнародна норма не прижилася в нашій державі і суспільстві. У нас широко рекламується ідея, що Україна – багатонаціональна держава. На цьому наполягають ті сили, які не хочуть, щоб українці вийшли з російського ідеологічного полону. Росіяни не визнають себе національною меншиною в Україні, вважаючи себе тут, як і за комуністичних часів, "керівною і спрямовуючою" силою. Доказовим аргументом використовується демократія, тобто підміна понять, шахрайський варіант спрямування суспільної думки в бік від основної проблеми.

Патріотизм державницький, патріотизм національний не став тією ідейною основою, на підвалинах якої відбувалось би будівництво новітньої України, як це має місце у всіх розвинених країнах світу.

Українська нація вийшла з окупації покаліченою, хворою. Протягом 70 з лишком років колоніальної окупації було винищено майже 95% української еліти. Залишено такий етнічний "матеріал", який змушений був постійно вирішувати проблему виживання. Постійні ідеологічно-національні переслідування, терор і голодомори, існування на межі життя і смерти наклали трагічну печать на українство в період "побудови комунізму". Ця рана не зажила і нині.

Більше того, до старих ран додалися нові. Моральність піддається такій руйнації, якої не було у всі попередні часи. З екранів телебачення вдень і вночі молодь пізнає сцени сексу, порнографії, вбивств, грабунків, неповаги до старшого покоління, пропаганду "красивого життя" та інші розбещеності. Незахищені дитячі та юнацькі душі "ламаються", як сірники.

Ненормативна лексика, точніше – матюччя стало нормою не тільки у побуті, серед широких народних мас, у сімейних стосунках і художній літературі, а й у всіх структурах державної влади та органів самоврядування. Ганебне явище! Люди втрачають людську сутність.

Там, де матюки, про мораль вже мова не йдеться. Лихослів'я не підвищує, а руйнує честь, гідність, чистоту душі людської.

Чи має Україна достатній рівень національного патріотизму, без якого не бувають успішними ні Нація, ні Держава? Погляньмо на ситуацію неупередженим поглядом.

Президенти України Леонід Кравчук та Леонід Кучма Росією сприймалися як друзі, і було за що.

Перший, ставши Президентом України, мав би сформувати ідейну систему новітньої української державности як найважливіший атрибут правової надбудови, як незамінний інструмент української державної служби. Цього не сталося не з причини фахової незрілости, а з причини відсутности у п. Кравчука української національної патріотичности. Він навмисне "замовчав" національну ідеологію, оголосивши деідеологізацію суспільства. Спрацювали комуністичні стереотипи. Л. Кравчук, який в ЦК КПУ очолював боротьбу проти українського буржуазного націоналізму, боявся й тепер боїться слова "національний", бо дуже вже воно близьке до слова "націоналізм".

Перші кроки української державної влади були здійснені в напрямі до абстрактної демократичности, що дуже швидко перетворилася у кланово-олігархічну вседозволеність та безвідповідальність. Відкрилися легітимні шляхи до розграбування народного добра, до деморалізації суспільства.

Леонід Кучма заживо поховав навіть найменші спроби поставити на службу народу питання про ідейну сутність народної держави. Коли Л. Кучма ставив питання перед Верховною Радою про те, яку державу треба будувати, то насправді йшлося про державну ідеологію, хоч сам Л. Кучма цього не розумів.

Нинішній Президент України Віктор Ющенко продемонстрував українську національну патріотичність. Він намагається помирити вояків УПА та Радянської армії; розгорнув заходи із вшанування пам'яти жертв Голодомору 1932-1933 рр.; ініціював відбудову гетьманської столиці Батурина; започаткував ряд проектів у сфері культури; поставив питання перед Росією про державні кордони; доклав зусиль щодо відродження Української православної церкви Київського патріархату; домігся прийняття України до Світової Організації Торгівлі; розгорнув діяльність щодо вступу України до НАТО.

Продовження на 4, 5-й стор.

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2009 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2009 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 3,49 грн., 3 місяці – 10,02 грн., 6 місяців – 18,74 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

02
4 820102 210017

УКРАЇНА УРОЧИСТО ВІДЗНАЧИЛА СТОЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ СТЕПАНА БАНДЕРИ

У засіданні Урочистої Академії взяли участь та виступили з доповідями доктор історичних наук, професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка Володимир Сергійчук, голова Секретаріату КУН Степан Брацюнь та голова Вінницької обласної організації то-

вариства "Меморіал" імені Василя Стуса Василь Гурин.

Далі в урочистій, святковій обстановці до лав КУН було прийнято студентку Вінницького державного технічного університету Олександру Лису.

На завершення цього прекрасного заходу присутні виконали Гімн України.

Прес-служба Вінницької ОО КУН

КИЇВЩИНА

Київська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів провела засідання обласного Проводу, на якому прийнято план заходів і дій у 2009 році.

Головним завданням всього членства Київської обласної організації є всебічна підтримка діяльності Президента України Віктора Ющенко як справді народного Президента України, патріота своєї держави, який узяв на себе священну місію раз і назавжди вивести Україну з-під прямого геополітичного рабства Росії.

У кожному районному центрі та місті Київської області Провід прийняв рішення провести урочистості з відзначення 100-річчя від дня народження Степана Бандери.

Заходи з відзначення ювілею борця за незалежність України розпочалися в Бородянському районі. 3 січня вшанували Провідника в райцентрі – селищі Бородянці.

Крім членів Конгресу, були присутні представники районних організацій НРУ, УНП, "Пора", БЮТ.

Того ж дня вшанували пам'ять Провідника ОУН у Бучі.

В обох заходах узяв участь заступник голови Київської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Олександр Сахацький.

Прес-служба Київської ОО КУН

ЛУГАНЩИНА

3 січня Луганська обласна організація ВУТ "Просвіта" спільно з обласними організаціями Конгресу Українських Націоналістів і ВО "Свобода" провели урочисту конференцію-читання на честь 100-річчя від Дня народження Степана Бандери.

Рік, що минув, вкарбувався рейтингом "Великі Українці", на якому Українська Нація поставила Степана Бандеру на належне йому перше місце. Про це згадувалося у багатьох доповідях на конференції. Цього року Степанові Бандері виповнилося б 100. Луганська націоналістична громада вирішила вшанувати великого сина Української Нації винесеними висновками, рішеннями та пропозиціями, що допомагатимуть зміцнювати любов і повагу до себе в українців.

Велика Українська Нація – сильна. Сильна своїми героями, своїми талантами, своїми надбаннями і досягненнями. Головне для нас – українців – усвідомити це, і скелею стояти за це. Ця теза лунала із багатьох доповідей на луганській бандерівській конференції і, зокрема, з доповідей конгресівців.

2009 рік – Рік Степана Бандери. Тож ми маємо своїми справами пронести прапор Величі Української Нації. І нехай Бог допоможе нам.

Слава Україні!

Олександр АНТОНОВ,
голова Луганської ОО КУН

РІВНЕНЩИНА

Людина-борець, людина-символ, людина-легенда. Саме так можна охарактеризувати Степана Бандеру. А ще він – людина, якій було винесено чотири смертні вироки. Однак, за словами істориків, найстрашніший вирок можуть винести роки. І назва йому – забуття.

Та не дозволять здійснитися такому вироку нинішні послідовники ОУН Бандери – Конгрес Українських Націоналістів. Саме члени проводу Костопільського районного КУН 1 січня, в день столітнього ювілею провідника нації, разом зі своїми прихильниками прийшли на вулицю його імені й ушанували теплим словом і щирою молитвою пам'ять визначного українця. А вже наступного дня конгресівці приєдналися до смолоскипної ходи від храму Олександра Невського, вшанувавши там пам'ять січових стрільців на їхні могили, до центрального майдану міста, де встановлено пам'ятний Знак на честь нашого славетного земляка Ніла Хасевича. Дорогою процесія вшанувала Великого Кобзаря та місце страти костопільчан у роки Другої світової війни. Ця акція була організована низкою політичних партій та громадських організацій демократичного спрямування.

По закінченні смолоскипної ходи на вході в районний будинок культури відбувся імпровізований мітинг, лунали повстанські пісні у виконанні козацького тріо "Тризуб".

Юрій ЛИСЕЦЬКИЙ,
член районного проводу КУН

ЧЕРКАЩИНА

У приміщенні читального залу Канівської міської центральної бібліотеки, прикрашеному великим портретом-плакатом "Степан Бандера – герой нації", проведено "круглий стіл", присвячений 100-річчю Провідника української нації.

Відкрив захід о. Володимир Червонників, настоятель Канівського храму Преображення Господнього Української Автокефальної Православної Церкви, який передав благословення всім учасникам від владики Ігоря (Ісіченка), архиєпископа Харківського і Полтавського.

Майже половина присутніх, які представляли різні патріотичні політичні та громадські організації Канева, райдержадміністрацію, працівники бібліотеки та просто небайдужі канівчани, у своїх виступах розповіли про життєвий шлях Степана Бандери, його внесок в поставу незалежної України, вплив Провідника на сучасність.

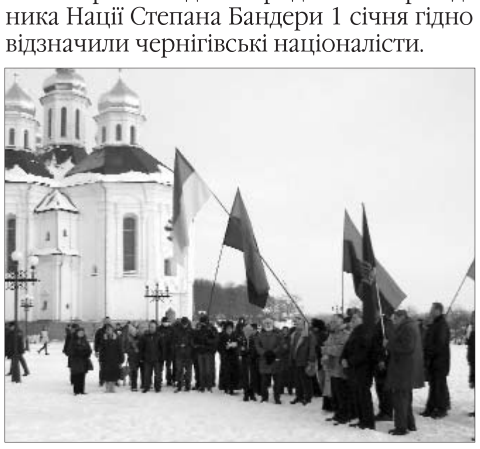
Присутні прийняли звернення до міської влади з вимогою усунути з території міста окупаційні символи комуністичного режиму: пам'ятники Леніну, назви вулиць Леніна, Воровського, Свердлова, Ворошилова, Кірова, Калініна, 70-річчя Великого Жовтня, назви площі Ленінського комсомолу.

Під час проведення "круглого столу" учасники заходу переглянули кілька короткометражних фільмів про Степана Бандеру та ОУН-УПА.

Ю. ГАМАЛІЙ

ЧЕРНІГІВЩИНА

100-річчя з дня народження Провідника Нації Степана Бандери 1 січня гідно відзначили чернігівські націоналісти.

Заходи розпочалися з покладання квітів до могили одного з Героїв визвольної боротьби Українського Народу – Миколи Лебедя та молебня за усіх Героїв, які загинули за волю України, що його відправив капелан Чернігівського Українського Козацтва, священик Української Православної Церкви Київського Патріархату о. Євген (Орда).

Після цього біля Каменя борцям за волю України, де зібралися представники усіх патріотичних партій Чернігівщини, Українське козацтво та мешканці Чернігова, священик УПЦ (КП) о. Євген та священик УГКЦ о. Ігор провели спільну молитву за Героїв. Перед присутніми виступили з промовами керівники патріотичних партій та громадських організацій.

Зокрема, Голова Чернігівської обласної організації КУН Валерій Рябченко наголосив, що навіть тепер, коли постала Українська Незалежна Держава, за яку віддав життя Степан Бандера, його ім'я й досі для багатьох оповите туманом кремлівської брехливої пропаганди. Є достатньо документів та свідчень того, що в ОУН та УПА були люди різних національностей, і це не заважало їм бути патріотами своєї Батьківщини та боротися проти окупантів будь-якої "масті". Однак правда про український націоналізм та героїчні вчинки українських патріотів й досі ніяк не проб'ється крізь мряку багаторічної совєцької брехні та байдужість нашої влади. Тому В. Рябченко вніс пропозицію звернутися до владних структур Чернігівщини із пропозицією запровадити у 2009 році "Рік С. Бандери на Чернігівщині". Її суть полягає не в помпезному проведенні "заходів", а в інформаційному прориві з метою висвітлення невідомих загалу сторінок визвольної боротьби патріотів України за її Незалежність та побудову Української Соборної Суверенної Держави. І велику роль у цьому повинні відіграти преса, радіо та телебачення.

Зважаючи на досить великий відсоток юнаків і дівчат, які сповідують ідеї українського націоналізму, Голова ЧОО КУН закликав молодих патріотів здобувати вищу освіту, вчитися військовій справі, гідно служити в Українських Збройних Силах, щоб бути справжніми захисниками Вітчизни.

Наприкінці заходів молоді націоналісти виконали кілька пісень з повстанського репертуару, що викликало захоплення та щирі оплески присутніх чернігівців.

А на завершення свята козаки влаштували 3-кратний салют з імпровізованої козацької гармати.

Віталій ЛОГІН

ЖЕРТОВНІСТЬ

"ХОЧУ БУТИ ПЕРЕД БОГОМ ЧИСТИМ"

Напередодні Нового 2009 року тяжкохворий 73-річний Леонід Степанович Псєєв вступив до Конгресу Українських Націоналістів та заповів партії хату, побудовану власними руками у селі Вороновиця Вінницького району. Доти все життя українець був безпартійним.

Юлія МИРОНЧУК

Леонід Псєєв народився 21 квітня 1935 року у місті Могилів-Подільському. У родині зростали четверо діток, тому вся освіта, яку вдалося здобути цій людині, – чотири класи. Трудові ж університети були настільки різнобічними, що лише їхній перелік викликає подив: слюсар авіаремонтного заводу, таксист, тракторист, шофер-дальнобійник, зварник, токар, різальник по металу, лісоробник. Життя кидало Леоніда Псєєва (батьківське прізвище – Псюк, по матері – Довбак) вусібіч просторами колишнього Союзу: жив у Дніпропетровську, Сімферополі, Миколаєві, Білогорську, Вінниці, Ухті. Захворівши, за словами Леоніда Степановича, пізнав усі пекельні лабіринти радянської медицини, так і не отримавши належної помочі. Проте доля нагородила його житейським скарбом – чотирма дітьми.

Ми зв'язалися телефоном з Леонідом Степановичем за дві доби до Нового 2009 року. Бадьорим голосом чоловік підтвердив, що душею вже давно перебував у лавах українських націоналістів та вважає за честь бути сином великої української нації. Отже, слідуючи велінню серця, чоловік здійснив усі формальності та за два тижні до 2009 року отримав з рук керівника Вінницького осередка КУН Віталія Гусара партійний квиток члена Конгресу Українських Націоналістів. На запитання, якою воліє бачити Україну, Леонід Псєєв відповів чітко: "Незалежною, щасливою, зі здоровими і патріотичними громадянами... У мене за вікнами – грабовий ліс і сніг. Це – моя українська Швейцарія. Хочу, щоб вона була завжди такою і щоб українці були здоровими та свідомими".

Що тут скажеш? Доки така щедра любов проростає хоча б в одному українському серці – наш народ житиме вічно...

Вінницька обласна організація КУН колядками та щедрівками привітала свого нового однопартійця з чудовими святами – Різдвом Христовим, святом Святого Василя та Водохрещем. До колег приєднуються також усі члени проводу КУН, низько вклоняючись Леонідові Псєєву за той приклад великої любови до України та самопожертву, яка є у нашому прагматичному сьогоденні істинним зразком християнських чеснот, вартих наслідування.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Багато нардепів у всіх негараздах незаслужено звинувачують Президента В.Ющенка, у грудні 2004 року зумисно обмеживши його повноваження. Насправді ж Віктор Ющенко дбає про добробут українського народу, бо веде його до Євросоюзу та НАТО. Навіть спекулюють на тому, в яку суму обходиться утримання Секретаріату Президента платникам податків. Ось тільки не згадують, в яку копієчку влітає утримання 450-ти недоторканих нардепів та по чотири помічники в кожного з них. Майже половина "народних" – пенсійного віку, тож отримують по 20 тисяч гривень пенсії та таку ж зарплату, а відпускних – 50 тисяч гривень. Є ще ціла низка пожиттєвих пільг.

ВАЖЛИВО

ЗА УКРАЇНУ БЕЗ НЕДОТОРКАНИХ

Василь СЕНЧИЛО,
колишній шахтар, пенсіонер

Отже, давайте називати речі справжніми іменами: ці дармоїди з'їдають левову частку бюджету, та майже не працюють. Український народ заледве виживає, а недоторкані мандатоносці жирують, більшість із них уже мільйонери та мільярдери. Перед виборами вони обіцяли скасувати недоторканість та інші пільги, прийняти закон про податок на нерухомість та на розкіш. Але не виконали обіцянок: своя сорочка ближча до тіла, усі дбають про свою кишеню.

Недоторканість – це вседозволеність паразитуючої касти. Адже ніхто із мандатоносців не був притягнутий до відповідальності за наїзд іномаркою на пішохода чи за інші злочини.

Нардепи часто апелюють до народу, але ж народ на референдумі проголосував за скасування неторканості та зменшення кількісного складу нардепів на третину. То чому ж не виконано волю народу? Чи народ має вийти на майдани із гаслами: "Україна без недоторканих нардепів!", "За президентське правління"? Президент повинен мати всю повноту влади і тільки тоді буде нести відповідальність за всі ключові процеси в Україні. Бо ж парламент – це колгосп, який ні за що не відповідає, нічого не робить, тільки шкодить Україні.

Багато разів Україна виборювала Незалежність і втрачала її через запроданців, холуїв Москви, яких в Україні достатньо. Це – останній шанс для України: якщо втратимо Незалежність, то рабами й помремо під лаптєм московським, адже саме орда московська на кілька століть відкинула українців на узбіччя світової цивілізації.

Дивний наш народ! Його московити грабували, нищили голодоморами, викорінювали мову й культуру, принижували національну гідність, плювали в обличчя, а "п'ятиколонники" досі готові лизати лапті гнобителям. Яка ганьба! Ще Т. Шевченко писав: "Згинеш, Україно, не буде й сліду на землі". І напишуть колись історики, що жив у центрі Європи Великий Український народ, засновник Європейської цивілізації (Трипілля), але був занадто шляхетним, і за допомогою московських холуїв був винищений дикою московською ордою. Невже хтось із українців бажає для власного народу такого ганебного кінця? Навіть такі слуги Москви українського походження, як симоненки, вітренки, ткаченки, морози, толочки, коновалюки? Невже вони хочуть, щоб москалі їх та їхніх нащадків вивозили у скотомогильники, як худобу? Невже вони так отруєні московською блекотою, що люто зненавиділи власний народ?

м. Горлівка, Донеччина

РЕПЛІКА З ПРИВОДУ

А ЇМ "ВСЁ РАВНО"...

Гнат БІЖИК

Я виростав і з молоком матері всмоктував любов до України не тільки тому, що батьки мої були патріотами України, а й тому, що в селі Журавині над легендарною річкою Сян (Дрогобиччина), де я народився, до 1939 року активно діяла "Просвіта", проводилася серед селян національно-патріотична робота членами організації українських націоналістів. Разом із селянами в гущі подій завжди була українська інтелігенція. Тому й дало село цілу плеяду борців за кращу долю України. У другій половині 30-х років зачинилася брама за головою сільської філії "Просвіти" Дмитром Ковалем "Берези Картузької" (польський концтабір). На волю допоміг йому вирватися початок війни 1 вересня 1939 року, але був розстріляний німцями в 1943. У 1939 році загинули в боях за незалежність Карпатської України, куди поспішили на допомогу закарпатським січовикам, Іван Гавдан і Василь Витичак, багато хто потрапив до німецького концтабору "Освенцім", серед них і мій брат по матері Юрій Кузьо, загинув у лавах УПА вчитель Іван Пізняк, скуштували "меду" в комуністичних ГУЛАГах Юрій Морkв'ян, Ілько Басараб, Іван Ощипок, Марія Лисишин (двоє останніх – активні учасники повстанського підпілля), відмучилися в радянських тюрмах вояки УПА Дмитро Кузьо (ще один мій брат) і Йосип Марущак. Я вже не згадую тих моїх краян, які на сибірські простори були вивезені цілими сім'ями.

Опинившись у 1953 році в селі Михайлівці на Херсонщині, куди було в 1951 році переселене моє село, я не раз зі своїми односельцями шукав причин гіркої долі України. Про ті причини думаю і в Новій Каховці, де проживаю нині. Заснувавши у дев'яностих роках у місті осередок "Просвіти", я й мої однодумці проводимо постійну боротьбу за відродження цього зросійщеного краю. І переведення 64% шкіл на викладання українською мовою (до 1990 року в місті не було жодної української школи), і спорудження пам'ятника Т. Шевченкові, і пам'ятні дошки В'ячеславу Чорноволу й Михайлові Масютку (дисидент), які тепер без нашої згоди були зняті, а повернути їх на місце ніяк не вдається, і багато інших справ – це наслідок невтомної роботи просвітян на чолі з теперішнім головою осередку Вірою Литвиновою (нагороджена медаллю "Будівничий України").

Але чому з такими труднощами стає Україна українською? Однією з причин цього ганебного явища є пасивність теперішньої української (чи української?) інтелігенції. Їм (більшості з них) – "всё равно".

На підтвердження цього хочу навести декілька речень із інтерв'ю, яке дав газеті "Факти" Ігор Ліхута (чоловік Таїсії Повалій). Він повідомив, що Тая "может сорваться и сказать матерное слово". Тоді йому доводиться їй дорікнути: "И это народная артистка Украины? И это вы несёте людям культуру?". Докір справедливий. Яка культура з матюком? Але далі довідуємося ще жахливіше. Не тільки про те, що вони обоє "два чоботи пара", а й про те, що вони котяться в болото отваринення. Судіть самі. На запитання "Якою мовою вони розмовляють удома?", не вельми шановний Ігор відповів, що з тещею – українською, а між собою – російською. А далі додав: "Когда человек живет хорошо, все здоровы, нормальная зарплата, ему по фигу, на каком языке разговаривать". Приїхали. Ось вам і зірки, ось вам і "золоті голоси", ось вам і народні артисти України.

То чи потрібні Україні такі "золоті голоси", такі народні артисти? Чи можуть такі люди своєю діяльністю, співом виховати в молодого покоління чистоту людської моралі, святі почуття любові до українського народу, до матері України й до солов'їної мови? Швидше навпаки. А такі Ліхути й Повалії, на жаль, не поодинокі. Блиск дорогих шатів і накритих столів затьмарив їхній розум, перекреслив шляхетні почуття обов'язку служити рідному народові. Таких багато й серед тих, хто належить до почесної категорії української інтелігенції. До якої гавані доплившеш із ними, ненько Україно?

м. Нова Каховка
Херсонської області

ЯК РОСІЇ ПОМИРИТИСЯ З УКРАЇНОЮ

Іван СЕРДЮК,
пенсіонер

Нещодавно пролунало категоричне застереження Віктора Януковича: якщо влада впродовж кількох днів не виправить становище і не зупинить світову фінансову кризу, то він підніме людей на всенародний бунт.

Добре все-таки бути в опозиції: можна критикувати чинну владу на всі заставки, за це регулярно одержувати зарплату, а відповідальності за соціальний стан в Україні – ніякої. Що ж виходить? За нашої політичної системи опозиція і сто партій різного спрямування, декларуючи єдину мету – слугувати власному, українському народові, – ПЕРЕРОДИЛИСЯ в державних ТРУТНІВ і висмоктують з народу живу кров, як вампіри. Прості люди не обурювалися б, якби кожна партія існувала ТІЛЬКИ на свої кошти і рвалася да влади також за рахунок 90 відсотків своєї партійної каси.

З-поміж п'ятнадцяти прем'єр-міністрів саме Віктор Янукович разом зі своїм Урядом завдав найбільшої шкоди пенсіонерам, поставивши майже половину дорослого населення (а разом з сім'ями – ще більше) перед прірвою жебрацтва. Це він – "патріот" України – додав по 6–8 гривень до пенсій, які тоді складали 150 грн. І тільки Помаранчевий Уряд доклав зусиль, щоб якось виправити жалюгідне становище пенсіонерів.

Отже, усе, що зроблено державою для пенсіонерів після 2004 року, зроблено руками Помаранчевої влади, яку ідейно очолює Віктор Ющенко.

І все ж таки, шановні пенсіонери, не забувайте знімати шапку не тільки перед Януковичем, а й перед його сірим кардиналом – міністром соціальної політики в тіньовому Уряді Януковича Михайлом Папієвим. Це він фактично і є головним автором і редактором ЖЕБРАЦЬКОГО ПЕНСІЙНОГО ЗАКОНУ, що на початку 2004 року насунувся на Україну. Саме від цього закону і розпочалося невдоволення Помаранчевою владою, оскільки вона залишилась та повинна була відповідати за гріхи Уряду Януковича.

Чимало палиць встромляла опозиція та особливо Партія регіонів у колеса Віктора Ющенка, щоб скомпрометувати Помаранчеву владу. А скільки різної гидоти вилито на Президента, не розуміючи, що це образа власного народу, який обрав Ющенка ПЕРШОЮ ОСОБОЮ в Україні. Такі ганебні дії – не на користь Україні, яка хоче мати своє обличчя. Бо Помаранчева влада – це влада, яка намагається зробити так, щоб український народ був господарем у своїй хаті. А Віктор Янукович і його прихильники прагнуть, щоб Україною керували москалі.

Чого варта одна лише зухвала вимога Януковича та Партії регіонів про статус російської мови як другої державної. Адже то перший крок до знищення України руками самих же українців під проводом білоруса Януковича.

Великий син українського народу Богдан Хмельницький, могутній, непереможний захисник рідної землі від іноземних поневолювачів, хіба пішов би на союз з Москвою, якби знав, що підступні російські царі одразу ж по його смерті заборонять українцям розмовляти рідною мовою?!

Час минає, а камінь приниженості на душі українців залишається.

Протягом 350 років Росія стосовно України спирається на силу, а щоб була між Україною та Росією злагода, треба опиратися тільки на розум. Адже примусова дружба зі "старшим братом" не влаштовує український народ. Ми, українці, відчули на Майдані, що здатні самовизначатися, тому васальну залежність від Росії відкидаємо геть! А разом з нею відкидаємо і двомовність як першу ознаку васального ярма. Тим більше, що двомовність в Україні суперечить здоровому глузду.

Росія – федерація, але має лише одну державну мову. То з якого дива унітарна Україна повинна вдаватися до двомовності? Таке суперечливе мислення я вважаю маренням невігласів, неуків чи божевільних.

Тож і методами, якими діє Партія регіонів, не можна примирити Україну з Росією. Тому що український народ, як і російський, має своє власне "Я".

Щоб справді й надовго примирити Україну з Росією треба, аби усі "щирі громадяни України", які, до речі, шукаючи для себе кращої долі, повтікали з рідної Росії, де мали державну російську мову, врешті-решт, зрозуміли, що зі своїм молитовником до чужого монастиря не ходять!

А пустопорожній галас про те, що Україна затискує російську мову – це брехня. На жаль, правда в іншому: в Україні викорінюється українська мова (досить поглянути на нашу пресу).

Від імені українського народу хочу запитати Президента, Уряд, Верховну Раду, Партію регіонів та комуністів, Володимира Литвина і сотні інших: КОЛИ НАСТАНЕ ЧАС, щоб можна було побачити у назвах міст, сіл, селищ, вулиць, магазинів, вивісках, написах на афішах, рекламах – що це справжня Україна?!!. Вимога дотримуватися української мови стосується й депутатів усіх рівнів, державних чиновників та держслужбовців. Ми повинні відродити мову, якою говорили Богдан Хмельницький і Тарас Шевченко, без всіляких "анонсів" та "імпічментів".

Отже, тільки за умов, зазначених вище, настане МИР, СПОКІЙ ТА ЗЛАГОДА між Україною та Росією.

м. Нікополь

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ЗАЛЕЖИТЬ ВІД КОЖНОГО

Мешкаю я в Молдові. І хоча з трьох боків її оточує Україна, тут годі відшукати календаря, листівку чи газету українською мовою. Зате російською або "державною", тобто румунською, тут пропонується різних видань більше, ніж досить.

Побував нещодавно в Україні. І що ж побачив? Росіяни почуваються як у себе вдома – мають свої школи, періодичні видання, вузи, храми, розмовляють рідною мовою.

Перш, ніж про щось запитати українською, варто подумати, а то, чого доброго, ще й по голові можуть огріти...

Відтак дійшов невтішного висновку: в Україні йде боротьба між силами зла (російськими) і силами правди (українськими). Якщо переможуть проросійські сили, Україна як держава поволі зникне з мапи світу. Але якщо переможуть українці (у що дуже вірю) – Україна стане справді незалежною, самостійною, національною державою.

Тому нині слід згуртуватися, щоб поставити країну на ноги. І пам'ятати, що цього ніхто за нас не зробить.

Отже, беріться за справу, дорогі земляки. Доля держави залежить від кожного з вас.

Ярослав ПЛЕСКУН,
Молдова

БОЛИТЬ СЕРЦЕ ЗА ВКРАЇНУ

Посилаю Вам свій погляд на ситуацію в Україні.

Ми тут, у Польщі, уважно стежимо за подіями, що творяться на українській землі. Вони, мов той кукіль на пшеничному полі, що засмічує хліб нашого майбутнього. Вже мало бути як треба, коли заговорив Майдан у 2004 році. Минуло чотири роки, а ті, кому повірив наш народ, гризуться між собою. Один одного зневажає, один одного звинувачує, щоб його знищити, а якнайбільше дивідендів самому взяти. При нагоді ще обдурюють народ, а той, як раб, терпить.

Усіх нас, хто почуває себе українцем, це дуже турбує, і хоч бачимо, як є на верхах нашої влади, напрошується запитання: коли буде все добре?

Ми бачимо в телевізії, особливо на "П'ятому каналі", як з кожним днем втрачають довір'я людей усі, хто біля "корита", або наближений до нього. Тільки як довго наш український народ в силі це терпіти? Буває, коли думками вбігаємо в нашу історію, то бачимо, що ворожнеча між тими, хто керував нашою Державою чи то в княжі часи, чи в період козацької доби, чи після Першої світової війни, закінчувалася трагедією для Української Держави, а тим самим – гіркотою для народу.

На жаль, і нинішня наша "верхівка" або не вивчила історії свого народу, або служить "іншому богові". Я пишу, щоб усі знали, що всім нам, які почуваємо себе як українці, події в Україні не є байдужими. Я все це чую і бачу зором сина, якому прийшлося жити на чужині.

Василь ШЛЯХТИЧ,
Польща

ВСЕ ТА Ж МОВНА ПРОБЛЕМА

Заходжу в тролейбус і чую, як кондуктор звертається до молодої дівчини: "Дєвочка, передавайте за проїзд". А чого б не звернутись, наприклад: дівчинко, пані, шановна. Зрозуміло, що суржик тут процвітає. Бо й далі чую: "Вам що непонятно, скільки потрібно платити?". Чому хоча б раз у кілька місяців на зборах чи нарадах не порушувати мовне питання в тролейбусному депо, автопарку і т. д. Адже культура мови, спілкування в транспорті – це також обличчя нашого міста. Та, врешті-решт, звідси і народжуються сердючки, така ганьба, що паплюжать українську мову. А їх ще й підтримують і висувають на Євробачення та нагороджують. Але вся біда в тому, що підтримує їх російськомовне населення, а їм, ой як смішно над нашою мовою!

І нашим депутатам пора б уже виконувати закони, зокрема про мову. Яких ще важелів впливу потрібно? Диктаторства? То обираймо цю форму правління. Може, тоді прозріємо, бо ми ще далекі до того, щоб зрозуміти, що Україна ще неукраїнська. І найстрашніше – це байдужість, черствість душі. Біймося цього! Не забувайте про рідну мову. Плекайте її. Мова – це душа нашого народу.

Марія КИСИЛЬОВА,
м. Чернівці

ЗАБОРОНИТИ КОМПАРТІЮ!

Маємо свій прапор, герб, гімн, але на вісімнадцятому році нашої незалежності ми досі не маємо своєї влади, справжнього українського уряду.

Чому такі відверті представники "п'ятої колони" Росії, як Симоненко, Александровська, Грач, так активно виступають за повалення України?

А те, що творилося п'ятого грудня минулого року на телеканалі "Інтер", коли ведучим "Свободи слова" був Леонід Грач, відбивається важким болем у серці кожного щирого українця.

Де, в якій ще країні так зухвало й цинічно на всю державу обливають брудом Президента, національних героїв? Натомість вихваляють убивць, які за 70 років комуністичного режиму тероризували український народ різними злочинними експериментами. А тепер знову повчають нас, як треба розвивати суспільство.

На моє тверде переконання, не буде в нас добра доти, доки не заборонять діяльність комуністичної партії та вихід у світ її друкованого органу – "Комуніст", де паплюжаться чесні і славні імена лицарів української свободи.

Чомусь ми боїмося поскидати з постаментів катів, які вбивали наших рідних і близьких.

Свого часу комуністична партія в Україні була заборонена, але досить швидко тодішній керівник держави Леонід Кравчук дав добро на її реанімацію. Відтак тепер маємо те, що маємо...

Михайло ЧУБАТИЙ,
с. Озеряни Івано-Франківської області

ВІТАЄМО!

Велика українська родино!
Дорогі побратими визвольної боротьби ОУН-УПА!
Шановний пане Президенте!

Зірка з неба сповістила, що прийшло в Україну величаве свято – століття Степана Бандери – славного сина української нації, який зумів розбудити й підняти народ на боротьбу за своє визволення, незалежність і державність.

Всеукраїнське Братство ОУН-УПА вітає весь український народ з цим знаменним святом, з новим 2009 роком, з Різдвом Христовим та Йорданом.

Христос народився! Славімо його!

Минулий 2008 рік був для українського народу дуже тривожним – Верховна Рада України виявилася цілковито нездатною до розв'язання важливих проблем державотворення. Та це і не дивно, адже більша частина депутатів навіть розмовляти не бажають українською мовою, їм чужі національні потреби Держави. Йде вісімнадцятий рік Незалежності, а посіяний "п'ятою колоною" розбрат і хаос, що досі тривають, "дають свої плоди".

Всеукраїнське Братство ОУП-УПА закликає українську патріотичну еліту пройнятися духом Степана Бандери, Романа Шухевича, Кирила Осьмака, Ярослава Стецька, духом націоналізму, притаманного усім націям світу, духом вояків ОУН і УПА, діячів УГВР, які своїм героїзмом встелили дорогу до нашої Волі і Самостійної Держави. І тільки тоді, коли цей Дух вилонить сучасних бандер і шухевичів, настануть в Україні справедливість, непідкупність і лад.

Тож поєднаймося в щирій молитві за щасливу долю України, за піднесення до рівня передових держав світу, за вступ до НАТО, щоб забезпечити непорушність державних кордонів.

Бажаємо всім щастя, здоров'я, врожайного Нового року та веселих свят!

За Головну Булаву Всеукраїнського Братства ОУН-УПА

Михайло ЗЕЛЕНЧУК, голова;
Наталя ОСЬМАК, секретар

ПАТРІОТИЗМ

Не завжди і далеко не у всьому були досягнуті позитивні результати. Але вже й цього було достатньо, щоб шовіністична Росія оголосила його і всю Україну ворогом №1. Всередині України розгорнули антипрезидентську кампанію, намагаючись руками українців скинути з посади українського патріота. Держава Україна живе без державної ідеології. Це дуже погано, згубно для нас.

Законодавча влада з 1991 р. не була запрограмована на визначення стратегії розвитку та державну ідеологію, а тому законотворчість була спрямована на меркантильні інтереси так званих народних депутатів. Внаслідок цього побудували дуалістичну схему: одна вертикаль президентська, державна, інша – радівська, самовпрядна.

Державні адміністрації в областях і районах не завжди знаходять спільну мову з районними та обласними радами. Вся Україна перебуває майже два десятки років у стані ідеологічних та майнових суперечок. Ведеться нещадна боротьба між українськими патріотичними силами і представниками проросійської колоніальної влади, які присутні у всіх владних структурах.

Визначальним як для самої цієї структури, так і для її діяльності є:

1. ВР утворила касту недоторканих людей України. Народні депутати оволодівають "законним" методом різними матеріальними статками великих розмірів: хто – завод, хто – газову свердловину, хто курорти, хто надра і т. ін. Про народ забувають. Хіба ж таких народних депутатів волів мати український народ?

2. Виборчі закони ухвалені в таких схемах, щоб забезпечити довічне перебування діючих депутатів при владі. Народу не дане право змінювати ці закони. Закон про відкликання депутатів ухвалено в такій схемі, що позбавити мандата народного обранця практично неможливо. Не було жодного випадку, коли б якийсь народний депутат України був відкликаний виборцями.

3. Закони з приватизації – це грабіжницькі закони. Мала група людей стала мільйонерами та мільярдерами, а народ опинився у злиднях. Чи все це може схвалити український народ, який обирав цих депутатів?

7. Не ухвалено жодного закону про український патріотизм. Верховна Рада не діяла патріотично протягом всього періоду свого існування.

8. Державотворчі напрацювання попереднього скликання ВР не завжди є прийнятними для депутатів нового скликання. Все це нагадує військові протистояння: переможець відкидає рішення переможеного. Помінялись місцями – те ж саме. А народ, країна тільки спостерігають у безсиллі.

9. Увесь світ бачить парламентську вакханалію і вважає Україну дикунською державою. Найбільшу ганьбу Україні принесла саме Верховна Рада. Прості люди горять від сорому за народних депутатів, їхню брутальну поведінку, лихослів'я, за антинародні закони.

Виконавча влада в сучасній Українській державі визначена як складова частина домінуючої політичної сили. Кабінет Міністрів, обласні, районні органи влади також мають політичне забарвлення. Державні адміністрації районів і областей підпорядковані як Президенту, так і Кабміну. Якщо немає згоди між Президентом і прем'єр-міністром, то місцеві адміністрації перебувають під перехресним вогнем.

Кабінет Міністрів, будучи політичною структурою, визначає напрями економічного розвитку за переконаннями глави уряду. Кожен новий керівник уряду формує програму діяльності за власною системою. Все, що було до нього створено, автоматично відхиляється і розпочинається з нуля. Країну лихоманить.

В Україні налічується більше сотні політичних партій, але справжніх патріотів серед них можна перерахувати на пальцях однієї руки. Велика місія – продукувати патріотизм – належить націоналістичним партіям, але вони поки що не демонструють активної діяльності на цьому поприщі. Вони поміж себе доводять, хто з них більший патріот України, звинувачуючи один одного у недоліках.

Треба рятувати сучасну Україну загальними зусиллями, давати їй дорогу у майбуття. На жаль, українські націоналістичні партії не знаходять поміж себе спільної мови, не об'єднуються, виходять в народ роз'єднаними, що послаблює нашу спроможність захищати себе від ворогів, руйнує народний патріотизм.

Якщо оцінювати правозахисні органи, то типовий взірець правоохорони сучасного періоду явив перед світом суддя Зварич зі Львова. Це відповідь на всі запитання стосовно правоохоронних структур та їхніх служителів. Система прогнила зверху донизу і потребує докорінної реконструкції. Де вже тут до патріотизму, до правди, до елементарної справедливості. Хабарництво, корупція не тільки збіднюють країну, державу. Це лихо, яке руйнує найцінніше – людську порядність, чесність, духовність.

Великий бізнес – це бізнес нечистий, утаємничений, нечесний. Там "крутяться" великі гроші і рейдерські проекти. В Україні – це бізнес або російський, або єврейський. Є якась частина американського, західноєвропейського. Іноземці не будуть продукувати український патріотизм. Українців у великому бізнесі практично немає. Якщо ж так десь є один чи кілька українців, то вони "погоди не роблять". В Україні "править бал" не народ, не держава, а приватний великий бізнес. Це вкрай несправедливо!

Малий і середній бізнес перебувають під пресингом великого бізнесу та рекету. Бізнесова сфера ще не потрапила під вплив українського патріотизму.

Продовження. Початок на 1-й стор.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

Василь ЗАЄЦЬ

"ЩЕ НЕ ВМЕРЛА І НЕ ВМРЕ!"

Суспільство, побудоване на засадах справедливості, споконвіку було золотою мрією людства. Тож свій лист до редакції киянка **М. Мотієнк**о починає спогадами про те, як ставилися до цієї мрії боги древности: "за неправильний розподіл багатств Зевс осліпив Плутона... За зраду Батьківщині жінка Арна була обернута на чорну пташку Галку". В роздумах про порядки, що склалися в Україні, дописувачка вважає: "За зраду законам України можна було б багатьох працівників правоохоронних органів (міліціонерів, суддів, слідчих, прокурорів) обернути на вовків. Ці посадовці перетворюють закони в лабіринти беззаконня, де вони, як той біблейський Пілат, ще й займаються визначенням кари для менших правопорушників, ніж вони.

Що сказали б розумні люди про лікаря, який, замість терапевтичного лікування, наприклад, риніту (хвороби носа), відрізав би пацієнту пальці? Але ж саме так сьогодні "лікують" нашу молодь працівники правоохоронних органів, які, прикриваючись роздутими справами про дрібні правопорушення, не борються з великими розкрадачами державного майна, з корупцією, яка зростає як у галузях економіки, так і в сферах політики. Замість того, щоб поліпшувати стан справ у реальному житті, наші "правоохоронці" займаються казуїстикою, підганяючи певний не зовсім правильний вчинок громадянина під статтю кримінального кодексу".

М. Мотієнко глибоко переконана в тому, що саме так діють у Святошинському районі м. Києва працівники міліції, слідчі, судді. На думку дописувачки, серед святошинських "правоохоронців", можливо, задіяна група проросійськи налаштованих громадян, "яка вимагає надання статусу державної російській мові, щоб автономно запровадити закон Росії на території України. Адже дії міліцейських та судових посадовців Святошинського району не відповідають ні законам, ні традиціям України". Навівши подробиці деяких справ, що розглядаються в тутешньому суді, дописувачка зауважує: "З цього кожна нормальна людина зрозуміє, які неправомірні дії використовують у своїй роботі правоохоронні органи Святошинського району. Для того, щоб зменшити кількість невинно засуджених до тюремного ув'язнення, необхідно зменшити чисельність посадовців у правоохоронних органах відповідно до кількости винесених з їхньої вини несправедливих вироків". З глибоким душевним болем М. Мотієнко повідомляє: "Мені, бабусі, яка прийшла, щоб дізнатися, що накоїв мій онук, який проживає в одній квартирі зі мною, сказали, що на запитання мої не відповідатимуть, бо, мовляв, "это – тайна следствия".

Отакі вони – так звані "народні" суди в так званій "незалежній" Україні, де досі почувають себе, як риба у воді, люди, чужі нашому народові і етнічно, і духовно. І це стосується не лише правоохоронної системи, про що красномовно свідчить цей же лист: "До того ж все училище, де навчається онук, знає, що він "состоит на учёте милиции". До хлопця прикипіла увага викладачів, які ставляться до нього як до небажаного суб'єкта їхнього навчання. В результаті наша сім'я протягом кількох місяців перебуває у стресовому стані". Закінчує свій лист М.Мотієнко такими словами: "Пишу в газету для того, щоб українці дізналися про стан нашої правоохоронної системи не від заангажованих журналістів, а від людини з низів. Пора перешкодити всяким бахурам, що стали посадовцями, клепати вироки на наших дітей, на наших співгромадян, яких без достатніх підстав запроторюють в тюрми. Механізмом, який зупиняв би "безпредєл", мала б бути Конституція держави, але для цього необхідно вигнати корумпованих посадовців з органів міліції і судової системи. Виганяючи ворогів українського законодавства з усіх сфер життя, ми зміцнили б силу держави, що набагато краще, ніж революція".

З останнім твердженням пані Мотієнко, звичайно, погодитися важко. Адже якраз революція і стає тим рятівним чистилищем, пройшовши через яке, народ дістає змогу позбутися якщо не всіх одразу, то принаймні головних національних ворогів. На превеликий жаль, помаранчева революція не стала таким чистилищем, чим і пояснюється недовіра значної частини українців до всіх революцій узагалі. Але тій недовірі, на щастя, піддалися не всі наші громадяни, в чому переконує лист, авторами якого стали інженер, голова Запорізького обласного осередку Української Партії (УП) **Микола Олексієнко**, кандидат економічних наук, член Конгресу Українських Націоналістів **Андрій Ткаченко**, заслужений діяч мистецтв України, член Конгресу Українських Націоналістів **Григорій Мацегора**. Лист починається словами: "Не таїна, що Росія, Франція, Польща та багато інших держав – націоналістичні. І це – нормально. Але спробуйте знайти у цих державах партії, які б відверто афішували свій націоналізм. Не знайдете! А тим часом у Росії партія Путіна "Единая Россия", не афішуючи того, проводить політику не стільки націоналістичну, як відверто шовіністичну. Це особливо відчуваємо на собі ми, українці. Нещодавно відчула всю суть російського шовінізму і Грузія. Тож, хоч назва партії має велике значення, але головне не в назві, а в її суті і діях. Комуністи Росії та України, проводячи політику українознищення через заборону української мови, культури, духовности, організацію голодоморів, репресій, громадянської війни і т. п. протягом свого панування хамською шовіністичною брехнею через свої засоби дезінформації зробили все, щоб звинувачувати в усіх бідах українських націоналістів, щоб викликати ненависть до них в усіх сущих в Україні людей. І викликали, навіть на генетичному рівні, тож афішовані націоналістичні партії отримують на виборах мізер голосів. Комуністична пропаганда зробила все, щоб нацькувати населення південно-східних регіонів України на українців західних регіонів як на носіїв "українського буржуазного націоналізму".

Коли українці починали розуміти, що зло йде від комуністів, то ті починали ховати свої антиукраїнські дії за змінену назву своєї партії, яка при заснуванні носила назву "РСДРП", потім – "ВКП (б)", далі – "КПРС", "КПРФ", "КПУ", зберігаючи при цьому свою україноненависницьку суть. Сьогоднішній лідер комуністів в Україні Петро Симоненко тільки тим і переймається, що, користуючись свободою слова, щодня і щоночі нахабно поливає брудом-брехнею українських націоналістів, Українську Повстанську Армію, сіє національну ворожнечу, нацьковуючи південно-східних українців на західних, прирівнює патріотичні дії українських націоналістів до дій німецько-фашистських нацистів.

Сьогодні Україну штучно поділено на антагоністичні регіони, а українців розтягнуто по більше як сотні партій, релігійних конфесій, сект, клубів, різнонаціональних товариств і т. п. Знищується українська мова, народна пісня, національна дитяча казка, українські національні козацькі звичаї, традиції, спосіб життя та господарювання. В документах про народження, в паспортах знищено графу про національність. Етнічна, релігійна, культурна, політична, господарська дезорганізація українців дає змогу зайдам посилено розкрадати наші національні цінності, уже довівши українську націю до крайньої бідности і вимирання. Кожного дня неукраїнський телеканал (1+1) смакує "зведення інформбюро" (як це робив у війну Левітан) про українців, загиблих у катастрофах автомобілів, потягів, літаків, від пожеж, повеней, отруєнь, вибухів на складах боеприпасів, у шахтах, на газопроводах, в житлових будинках, від отруєних харчових продуктів... У супроводі балачок "про світову кризу" (можна подумати, що до цього українці протягом багатьох років жили не в кризі) почалося звільнення з роботи тисяч і тисяч українців, позбавлення їх можливості заробляти хоч якісь кошти на прожиття та виховання дітей.

Немає сумніву в тому, що проти українців ведеться тиха, неоголошена війна на знищення".

Вихід з цієї смертельно-небезпечної ситуації автори листа бачать у відродженні бойового козацького духу нації.

Мріючи про відродження потужної Української Держави, українці вже сьогодні думають про гідні її величі атрибути. Так, мешканець села Петрового Знам'янського району Кіровоградської области **Микола Старостінський** пише: "Хочу порушити питання нашого Державного Гімну, його першого рядка. Вороги України навмисне глузливо перекручують його зміст, запитуючи "Ще не вмерла Україна?". Мовляв, якщо ще і не вмерла, то колись таки помре і Україна, і її слава та воля. Тож я пропоную в перший рядок нашого Державного Гімну вкласти життєстверджуючу силу народу:

І не умре України і слава, і воля...

І не вмре, і не надійтеся! На мою думку, такі слова не залишають нашим ворогам надії на смерть нашої держави. Як писав колись Іван Франко: "Ще не вмерла і не вмре!"

ЯК ДЖЕРЕЛО ЖИТТЯ

В Україні за останні роки створено багато громадських організацій різного ідейного спрямування. Ніхто їх не контролює, не цікавиться їхньою діяльністю.

Серед цієї безлічі функціонують і так звані козацькі формування. Це дитячі ігрища дорослих. Зодягнуті в російську козачу уніформу з погонами, великими зірками на них, вони удають з себе українське козацтво. Українське козацтво ніколи не мало погонів, єдиної уніформи, але було наповнене високим духом українського патріотизму. Саме цього духу і не містить в собі це декоративне, театралізоване козацтво, яке не має жодного стосунку до честі й гідности реального козацтва. Зате в цій оперетковій масі сидять реальні вороги української незалежності – відкриті, неприховані російські козацькі формування практично в усій Україні, що несуть велику небезпеку для українського суверенітету.

Не можна обійти мовчанням питання самоорганізації населення, яке є складовою частиною самоврядування. Закон про органи самоорганізації є (2001 р.), а самої діяльности населення з наведення порядку, з ліквідації негативних і незаконних явищ у межах територіальних громад ще немає. Сутність самоорганізаційних процедур полягає в тому, що народ через місцеві територіальні громади бере участь в управлінні державою, країною, краєм, містом, селом. Саме тут має плекатися патріотизм місцевий і загальний та захисний щит від грабунку майна, землі, духовности. Комусь таки вигідно, щоб енергія народної маси не стала джерелом широкого поступу України до процвітання.

Українська армія на 80–90% розмовляє російською мовою. Якщо в цивільному середовищі наказовим порядком ввести у вжиток державну мову дуже складно, то у військових частинах наказ є невід'ємним атрибутом правопорядку. Але біда в тому, що цей наказ нікому видавати, бо в українській армії начальство – російське. Руйнується український патріотизм, падає довіра до самої армії.

Наука – особлива сфера інтелектуального виміру, де не завжди проявляється національний патріотизм. Якщо врахувати те, що більшість сучасних науковців України ідейно сформовані ще за часів російського комунізму, то легко зрозуміти, що тут очікувати сплеску національної гордости не варто. Винятки є, але суцільного патріотичного фону у науковій сфері ще немає.

Що ж до поборювання українського патріотизму, то тут активність недругів "б'є" через край.

Типовими взірцями антиукраїнських сил в науці є так звані "філософ" М. Попович, "історики" Д. Табачник, П. Толочко та їхні прибічники.

М. Попович – людина з українським прізвищем, але з чужою для України душею. Націоналістичну течію в Україні він порівнює з фашизмом. Маскує себе під українця з ліберально-демократичним обличчям, належачи до тієї сили, яка паразитує на здоровому тілі української нації. Захищає російство і євреїство, які нібито перебувають в українській неволі. Замовчує, що саме російство і євреїство є тими нацменшинами, які тримають в Україні державну і економічну владу.

Д.Табачник – українець єврейського походження, який відкрито ненавидить незалежну Україну, робить все, щоб повернути її в колоніальне становище. Спеціалізується на паплюженні Президента України В. Ющенка і всього, що належить до патріотичного крила.

П. Толочко – за формою українець, а за змістом – вигодованець російського комунізму та великодержавного шовінізму. Міг би стати українським Мойсеєм, очолити вихід українства з російського ідеологічного полону. Але з цього полону він не бажає виходити, бо дуже малою виявилася ця постать для такої великої місії. Спеціалізується на популяризації царських і комуністичних "творців" російської історії, в якій немає місця Україні як державі, країні, нації.

Особливої турботи надає толочківцям визнання всім світом Трипільської культури як базової культури сучасного українства. Адже це йде в розріз з російською історичною доктриною.

Письменники України проявили себе у сфері українського національного патріотизму, можливо, найбільш виразно і знаково, порівняно з іншими політичними та громадськими організаціями. Народний Рух України – це продукт українського патріотичного письменства. Хвиля цього патріотизму була спрямована на руйнацію колоніального становища. Визвольно-патріотичний романтизм, зруйнувавши невільницький стан, підійшов впритул до проблеми державного будівництва, але тут постали проблеми найвищої складности, непосильні "інженерам людських душ". Письменство віддало політичну ініціативу ділкам від політики.

Україна змінила тільки державну вивіску, а її серцевина не набула українського національного змісту. Телеканал "Інтер" оголошує себе головною програмою країни. Будучи на 99% російськомовним та ідеологічно проросійським, він має сміливість говорити про свою головну роль серед ЗМІ держави.

А де ж ЗМІ українського національного патріотизму? Їх держава матеріально не підтримує. Саме тому ЗМІ стали товаром великого політичного, а то й бандитського базару. Вони продаються або потрапляють в олігархічний полон і завдають великої шкоди Україні.

Рідкісні газети, телеканали генерують патріотизм високого гатунку, але цього замало в океані паплюження української культури, українського духу.

Закінчення на 6-й стор.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

У НАС ОДИН ШЛЯХ

Микола ШИХОВЦЕВ,
учитель-пенсіонер

Шановна редакціє! Я захоплююсь мудрою владою Канади, Норвегії, Швеції, Швейцарії, Ісландії, Фінляндії та інших країн, що визнані ООН державами з найвищим рівнем життя. Вони не лише демократичні, а й правові, давно забезпечили найкращий соціальний захист своїм громадянам, а середній показник прибутків 20-ти відсотків найбагатших відносно 20-ти відсотків найбідніших складає 4,8 до 1. В Україні цей показник – 40 до 1. Вважаю, що єдиною причиною справедливого суспільства та хорошого економічного розвитку у стабільних країнах є те, що їх не торкнулася ні масова корупція, ні кривавий комуністичний режим. Ці народи не потрапили під владу патологічно скупих і брехливих маразматиків – колишніх компартноменклатурників – котрі й нині з вини депутатів Верховної Ради продовжують грабувати свій народ, віднімаючи все, що за УРСР він створив своєю рабською працею. Зграя колишніх паразитів разом з бандитами нахабно відняла всі наші заощадження, а більшість населення прирекла на жалюгідне існування та поступове вимирання.

Сумно, що і нинішня влада не ініціює суду над КПУ за злочини проти людства та не забороняє цієї антинародної кривавої організації – правонаступниці КПРС, яка за 74 роки знищила 110 мільйонів 700 тисяч осіб в СРСР. Тим часом в усій Україні міста, вулиці, площі, провулки досі нагадують всім імена ненависних українському народові комуністичних вампірів, які морили нас голодом, холодом, безплатною рабською працею, рік у рік винищували найрозумніших та найвідданіших українському народові патріотів, духовно і морально калічили наш народ протягом десятиліть.

Чому хапуги, злодії, професори-недоучки, які свідомо чи несвідомо спотворюють історію України, сьогодні отримують високі нагороди, а воїни Української Повстанської Армії досі не визнані як учасники Другої світової війни?

На відміну, наприклад, від Т. Прошкуратової і Н. Шуфрича, моя прабабуся, Марія Шпакович, 1885 року народження, працювала весь вік у колгоспі селища Чоповичів Малинського району на Житомирщині, а взимку 1942–1943 року два тижні ховала у хліві над коровою у снопах єврея Григорія, а потім – свою доньку Катерину, яку німці хотіли вивезти до Німеччини на примусові роботи. І зберегла їм життя, не думаючи про свою вигоду та славу. Втратила двох синів на фронті і до смерти не жила, а існувала на копійчану пенсію. А пані Прошкуратова, бачте, скаржиться, що 10 тисяч пенсії їй не вистачить на прожиття.

Як можна сьогодні окремій касті – держслужбовцям – начисляти пенсії і зарплати по 10–20 тисяч гривень щомісяця, тоді як учитель з сорокарічним стажем вимушений перебиватися на хлібі та воді? Моя пенсія складає 625 гривень, а дружина, інженер, ветеран праці отримує 600. Це ж треба таке беззаконня запровадити цим депутатам, так принизити учителя, інженера, нараховуючи їм пенсійне забезпечення удвічі менше, ніж малограмотним двірникам чи санітаркам?!! Гадаю, жоден європейський керівник чи парламентарій не дозволить собі впроваджувати пенсійний геноцид стосовно вчителів, лікарів, інженерів, при цьому без згоди народу збільшуючи собі та своїм політичним повіям привілеї у десятки разів. Хочу ще раз нагадати нашій владі, що до 1917 року лікар, учитель, інженер у царській Росії отримували зарплату 200 рублів на місяць (кілограм м'яса коштував 12 копійок, хлібина – 2 копійки).

Оцінюючи стан справ з правами учителів, інженерів в Україні за їхніми злиденними пенсіями, сподіваюся тільки на поміч Ради Європи, ООН та інших світових організацій, які б суттєво вплинули на антинародну Верховну Раду України та поклали край запровадженому нею пенсійному геноцидові щодо людей розумової праці, щоб дозволили нам хоча б на схилі літ пожити по-людськи.

Думаю, що український народ прозріє та більше ніколи не проголосує за олігархічних хамелеонів, депутатів ВР та місцевих рад, хоч як би вони намагалися змінити назви своїх партій. Ось чому вони не бажають вступу України до НАТО та Євросоюзу, розуміючи, що тоді ці ледарі будуть назавжди викинуті на смітник історії. Щоб врятуватиУкраїну та її народ від подальшої деградації, потрібно якнайшвидше вступити до НАТО та Євросоюзу. Іншого шляху у нас немає і не буде.

м. Ізюм, Харківщина

ДОКУМЕНТИ СВІДЧАТЬ

ПАНАХИДА У ГОРАХ

Володимир КЛИМ

У гірському "присілку Чорнеї", що височить над селами Багною і Черешенькою, митрофорний протоієрей Михайло із Свято-Михайлівського храму Української Православної Церкви Київського Патріархату з міста Вижниці відслужив панахиду і освятив пам'ятний камінний хрест з викарбуваним написом: "Уродженцям присілка Чорнеї"...

Ще в 40-х роках XX століття газди-гуцули жили високо в Карпатських горах. Але в 1944 році прийшли "визволителі", які, після проходження радянсько-фашистського фронту на захід, брудними руками НКВС-КДБ із залученням місцевих "стрибків" ("бійців винищувальних батальйонів") стали встановлювати нову владу – чинити збройне беззаконня проти мирних мешканців, які надавали допомогу воякам ОУН-УПА одягом, продуктами, а вже пізніше, в 1946– 1949 роках, не бажали переселятися у рівнинні села чи вступати до створюваних колгоспів... Тому їх масово вивозили на Північ та до "неісходимого" Сибіру.

І все ж збройний опір УПА у буковинських Карпатах не припинився, він тривав до 1953 року... Зайди-окупанти, намагаючись позбавити повстанців підтримки місцевого населення, обезлюднювали споконвік заселені українцями гостинні гори, встановлюючи у такий спосіб радянську владу.

Саме тому нині на високогір'ї, де століттями серед лісів і полонин вирувало життя, від осель гуцулів залишилися покинуті занедбані садки, каміння фундаментів, зарослі поляни і полонини. Одне з таких місць – "урочище Чорнеї", знищений окупантами колишній присілок Чорнеї села Багни...

Після війни тут мешкало кілька десятків людей. Але в 1947 році хати спалили, а місцевих селян посеред зими вивезли в глибокі сніги Московщини.

Одним з виселенців був Василь Чорней, син Тодора, який у місті Углеуральську Пермської (тоді Молотовської) області провів довгі роки. Повернувся із родиною на Буковину лише на початку 60-х років минулого століття (на засланні одружився з Софією, у них народилися донечка Оксанка і синок Михайлик).

Нині Михайло Чорней (син Василя) виріс, змужнів, є депутатом Вижницької районної ради, займається підприємницькою діяльністю. Ось і вирішив вшанувати земляків, які мешкали в Чорнеях (на жаль, його батько Василь Тодорович не дожив до цього дня... Але прийшла сюди вдова-дружина, пані Софія), і встановив камінний хрест на увічнення пам'яті не лише колишніх мешканців присілка Чорнеїв, які загинули від рук НКВС чи були виселені на Північ та до Сибіру у 40–50-х роках XX століття, а й інших земляків із донині не відроджених чисельних високогірних хуторів, знищених комуністами.

Для участі у цьому заході пішки в гори піднялися мешканці Багни, Черешеньки, Берегомета, Вижниці, Чорногузів, Виженки – представники місцевого осередку КУН та інших патріотичних сил.

Під час поминального обіду присутні вшанували пам'ять репресованих, які загинули чи довгі роки страждали від холоду і голоду на чужині, але, врешті-решт, повернулися на рідну землю камінними хрестами збереженої пам'яті людського сумління.

м. Вижниця, Чернівецька область

ПАТРІОТИЗМ ЯК ДЖЕРЕЛО ЖИТТЯ

Висновки:

1. Перший і головний висновок полягає в тому, що сучасна державна влада (1991–2008 рр.) не вийшла з комуністичних пелюшок і не стала патріотичною владою, щоб служити інтересам українського народу. Політичні діячі при владі не дали народу можливості обрати таких керманичів, які б служили загальним, а не власним інтересам.

2. Сучасна українська державна система побудована в інтересах малої купки людей, котрі перебувають з 1991 р. на керівних державних посадах. На привабливих принципах демократизму та лібералізму побудовано хижацький капіталізм, який нещадно грабує народ, руйнує суверенітет України. Де-юре народ оголошений господарем країни, а де-факто він залишається поневоленим, як і раніше.

3. В Україні відсутній державний, політичний чи громадський орган, який би захищав народ від матеріальних та духовних руйнацій. Грабунок народу продовжується.

4. Упродовж 1991–2008 рр. переважає деструктивна поведінка головних державно-політичних сил. Не знайшлося в Україні політичної сили як цілісності і видатного політичного діяча, щоб поставити на порядок денний побудову національної держави.

5. Потоки антиукраїнського бруду, що ллються з усіх структур, які мали бути джерелом українського патріотизму, негативно впливають на моральний стан суспільства. В народі вже відчувається пасивне, а іноді негативне ставлення до українського патріотизму. Чуємо знущальницькі слова: "шароварщина", "хуторянство", "вишиванки", "українська мова", "насильницька українізація" ... ніби це якісь гріхи чи злочини українства у себе вдома перед нацменшинами.

6. Якщо зберігатиметься така державна політика, то це буде крахом для незалежної держави, для національної ідеї та всього українства.

7. Роз'єднаність патріотичних сил тільки посилює ворога, який активно руйнує українську державність, щоб приєднати Україну до Росії.

8. Український патріотизм не став джерелом народної енергії з розбудови державності, економіки, соціального захисту, культури, самоорганізації.

Пропозиції:

1. Україні потрібна докорінна реконструкція державної влади та органів самоврядування. Нова модель державного управління має базуватися на принципах патріотичного народовладдя. Потрібно встановити президентську форму правління на перехідний період, щоб підготувати людність до народовладдя. Українцям треба мати національне обличчя, а не космополітичне.

2. Посадові державних, самоврядних і бізнесових структур усіх форм власности від села до столиці мають написати присягу, що будуть вірно служити незалежній Україні, українському народові, сприятимуть ухвалі справедливих законів, дотримуватимуться їх виконання, не творитимуть тіньових оборудок, ніколи і ні за яких обставин не братимуть і не даватимуть хабарі, з такими заключними словами: "Якщо я порушу цю присягу, хай мене покарає народний суд, включно з позбавленням майна, волі, а то й життя".

3. Самоврядування і самоорганізація населення містять в собі потужні джерела народної енергії в управлінні державою. Територіальні громади – це той фундамент, на якому можуть розвиватися міські та сільські поселення, виробництво, культура, а також морально-духовна сфера суспільства.

4. Бюджетна система має формуватися знизу доверху: від села до столиці.

5. Виборна система повинна діяти на таких принципах:

5.1. Одна особа має право бути обраною на виборну посаду будь-якого рівня (депутати, судді...) тільки на два терміни;

5.2. Всі кандидати на виборні посади мають постати перед територіальними громадами і дати особисті письмові зобов'язання і свою згоду на дострокове відкликання, якщо порушать свої обіцянки;

5.3. До балотування допускаються тільки особи з патріотичним світоглядом. Усі виборні програми, які містять загрозу незалежній Україні, її суверенітету, до виборів не допускаються, а її носії караються за кримінальним кодексом. До таких програм належать: подвійне громадянство, дві державні мови, ослаблення обороноздатності держави, приховані прагнення позбавлення суверенітету, міжнаціональні протистояння тощо. Людей з кримінальним минулим до виборів у народні депутати та на інші посади не допускати.

6. Українство повинно завжди перебувати у мобілізаційній готовності. Тільки активний самозахист забезпечить нам незалежницький спосіб життя.

7. Невідкладним завданням патріотичних сил, включаючи державні структури, є духовне оздоровлення української нації. Усі українці мають зрозуміти, що найефективнішим нашим захистом є український національний патріотизм, висока національна свідомість, національна ідеологія.

8. Провести люстрацію кадрів.

9. Державна власність в економіці, торгівлі, в банківській системі та інших сферах повинна займати не менше 60 відсотків. Потрібно націоналізувати все вкрадене, тільки тоді держава впливатиме на економічну, соціальну, культурну, духовну сфери життя.

10. Упорядкувати державно-самоврядну вертикаль влади: в районах і областях має бути один орган управління.

Тільки президентська форма правління врятує Україну від загибелі, бо за долю народу відповідатиме одна особа. За існуючої моделі парламентаризму Україна як держава припинить своє існування, і винним у цьому буде сам народ, бо він обирає собі керівників.

Іван БЕЛЕБЕХА,
м. Харків

Закінчення.
Початок на 1, 4, 5-й стор.

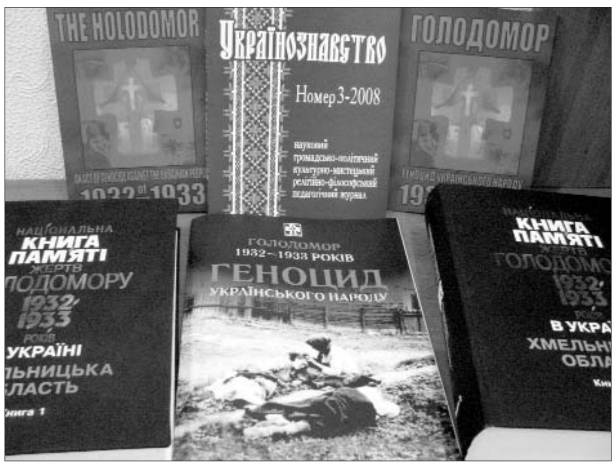
Нинішні непритаманні цивілізованому, самодостатньому й здатному захистити себе від звичних й новітніх форм агресивних атак та різнобічного узалежнення процеси, котрі відбуваються в Україні, засвідчують неспроможність державних та державницько-патріотичних середовищ належним чином забезпечити громадян України власною, відповідаючою дійсності інформаційною продукцією. Прикладом того може бути з'ява на книжкових ятках, шпальтах газет та в інтернеті опусів, котрі заперечують факт штучності й водночас спрямованості саме супроти українців голоду 1932–33 рр.

Олесь ВАХНІЙ

УРОКИ ІСТОРІЇ

АРГУМЕНТАМИ ПО БРЕХЛИВІЙ УПЕРЕДЖЕНОСТІ

Зрозуміло що спроби заперечити факт Голодомору 1932–33 рр. криються у політичній площині. Росія (котра визнала себе правонаступником Радянського Союзу) відмовляється визнавати насильницьке прилучення теренів колишніх радянських республік наслідком агресії та окупації, оскільки це визнання зобов'яже її взяти на себе відповідальність за всі акти насилля супроти поневолених нею народів. Прагнення певних шовіністично налаштованих кіл Росії зупинити відцентрові процеси, котрі донещодавна мали там місце, й повернути цілковитий контроль над втраченими внаслідок розпаду соцтабору та Радянського Союзу територіями, штовхає оплачуваних Кремлем російських політологів до найрізноманітніших форм перекручення історичних подій. Водночас, оприлюднення СБУ списків осіб, котрі безпосередньо віддавали накази, внаслідок котрих виник Голодомор, спровокувало окремі юдейські середовища вгледіти в цьому прояв антисемітизму. Причини, котрі спонукали євреїв активно долучатися до революційних пертурбацій в Росії на початку XX сторіччя, свого часу були предметом активного дослідження багатьох науковців й вже мають своє логічне пояснення. Активна участь євреїв у революційному русі багатьох з них виштовхнула на чільні посади як в комуністично-партійному середовищі, так і в радянських органах влади. Незнання, замовчування, а можливо і свідома ігнорація цього спричинилися до безпідставних звинувачень нинішньої української влади в антисемітизмі. Взявши брехню на озброєння, підконтрольні зовнішнім потугам й безперешкодно здійснюючі на території України свою антидержавну та антинаціональну діяльність, засоби масової інформації засвідчили, що є одним зі знарядь втілення в життя політики подальшого духовного поневолення українців.

Прийняття Верховною Радою постанови, згідно з якою Голодомор 1932–33 рр. був актом геноциду супроти українського народу та ініційовані Президентом Ющенком заходи, котрі спрямовані на вшанування пам'яті померлих, були наслідком кількарічних вимог та копіткої праці над оприлюдненням факту Голодомору патріотично налаштованих громадян, окремих політичних партій та об'єднань. Проте нинішні вкрай недружні й цинічні спроби заперечити факт Голодомору, рівно як і його штучність та антиукраїнську спрямованість, зобов'язують усіх небайдужих до долі України докласти максимум зусиль для того, аби убезпечити громадськість від цілеспрямованого дезинформування. Очевидці тих подій (котрих щороку стає все менше і менше) вже засвідчили перед власними нащадками правду про голод. Усні перекази в часи комуністичного тоталітаризму нерідко ставали причиною різноманітних форм переслідування й репресій, а зібрані й задокументовані свідчення в часи незалежності навіки залишаться доказом злочинності й антинародності за власною суттю тоталітарного режиму, побудованого на марксистсько-ленінській ідеології.

Гідною відповіддю на публікації й заяви, котрі заперечують факт Голодомору та його антиукраїнську сутність, було проведення у грудні 2008 року всеукраїнського "круглого столу" на тему: "Державна політика Голодомору в Україні у Радянську добу: аналіз історичних причин та наслідків". Прикро, що такі події оминають увагою журналісти, не набувають належного розголосу, не збирають чисельної слухацької аудиторії й проводяться виключно з ініціативи кількох дійсно небайдужих до долі рідного народу патріотів. Проте біблійна мудрість "Хто стукає – тому відчиняють" й народне прислів'я "Вода камінь точить" дають підстави стверджувати, що здійснювані заходи з часом дадуть плідний урожай. Доповідачі, серед яких були академік НАН України Ігор Юхновський, доктор історичних наук Володимир Сергійчук, заступник директора науково-дослідного інституту українознавства Тарас Кононенко, кандидат політологічних наук Петро Вознюк, народний художник України Микола Сядристий, кандидат історичних наук Володимир Омельчук, грунтовно й аргументовано, з посиланням на джерела довели, що Голодомор 1932–33 рр. дійсно-таки був актом цілеспрямованого винародовлення українського народу. Чимало фактів та подій, про котрі йшлося на конференції, донині не були належним чином оприлюднені. Станом справ на 1920–41 рр. (в проміжок цього часу відбувся й Голодомор) українці були бездержавною нацією, а терени, на котрих вони компактно проживали, були поділені між чотирма недружньо налаштованими один супроти одного державами. Здійснювана кремлівськими чільниками політика була спрямована на цілковиту концентрацію влади у власних руках. Будь-які дії, котрі поставали не з ініціативи Кремля, ставали причиною цькування і репресій. Доречною буде згадка про незаздрісну долю колаборантів з числа націонал-комуністів Панаса Любченка, Віталія Примакова, Миколи Хвильового, сина Михайла Коцюбинського. Возвеличені до рангу державної політики нівелювання й занедбання людської гідності та приватної власності, колективізація й так звана індустріалізація були чужими та ворожими духові й звичаям українського народу. Логічно, що українці вдавалися до найрізноманітніших форм спротиву. Збройний опір доповнювався ігнорацією закликів до вступу в колгоспи, а примусова й підневільна праця була вкрай неефективною.

Практикована на той час імперськи налаштованою комуністичною верхівкою політика "експорту революції" вимагала "створення передреволюційних умов" в інших країнах. Тогочасна світова економічна криза (в справі захисту від котрої значна кількість країн світу керувалась вузьконаціональним егоїзмом), виявилася непоганою нагодою вплинути на світову політичну ситуацію. Захищаючи італійців від загрозливих і згубних тогочасних процесів, уряд фашистської Італії орієнтував власну економіку на внутрішній ринок. Вже згодом, в часі Другої світової війни, з причини надмірної замкнутості й відсутності здорової конкуренції, італійці не змогли протистояти передовим технологіям США й Англії, проте здійснювані в той час дії Мусоліні заслуговують на цілковите схвалення. Логічно вчинила й Англія, котра зосередилася на торгівлі зі своїми колоніями. Цілком інакший стан справ був в тогочасній Німеччині. Відсутність колоній та нав'язані внаслідок поразки в Першій світовій війні зобов'язання суттєво обмежували німецький уряд у справі захисту від кризи й потребували впливів ззовні. Користуючись нагодою та прагнучи люмпенізувати й пролетаризувати німецьких селян, Сталін зумисне розпочав політику "червоного демпінгу", себто за безцінь продавав відібране в українських селян зерно Німеччині. Неспроможність німецьких селян продати зерно державі провокувало їх до розорення й виїзду до міст у пошуках заробітку, де, долучаючись до лав робітничого класу (котрий згідно з марксовим й ленінським вченням, є "основним рушієм революції"), піддавалися відповідній ідеологічній обробці комінтернівських агітаторів. Цитовані на "круглому столі" документи (наприклад лист німецького посла Шиллера, котрий під грифом "Цілком таємно й не для поширення" був надісланим з Москви до Берліна) давали підстави стверджувати, що тогочасний світ був цілковито поінформованим про стан речей в Україні. Проте меркантильні, егоїстичні, а головне дочасні в своїх можливостях інтереси взяли гору над здоровим глуздом й почуттям обов'язку протистояти несправедливості. (Доречними будуть аналогії й з нинішніми діями Сполучених Штатів, котрі узалежнивши національну валюту багатьох країн від долара, намагаються коштом інших ослабити кризові процеси в себе.) Згадана й цитована в часі "круглого столу" "Директива" ЦК ВКП(б) й РНК СРСР "Щодо запобігання масового виїзду голодуючих селян Кубані та України до Росії та Білорусі" за підписом Молотова й Сталіна вимагала унеможливити виїзд українських селян "на Волгу, Московську область й Білорусію". Даний документ дає непогану нагоду спростувати заяви про "голодуюче Поволжя". Кілька слів і про форми та методи, котрими окупаційний режим намагався узаконити пограбування українського народу. 7 серпня 1932 р. був прийнятий закон, згідно з яким створене з відібраного в селян інвентаря колгоспне майно вважалося державним. 1 січня 1933 р. Сталін звернувся до українських селян з погрозою, що за невиконання нав'язаних планів селяни ним і розплатяться. Конфісковане внаслідок цих законів майно колгоспників безкоштовно передавалося колгоспам Росії. Це також є причиною небажання визнавати факти узаконеного пограбування українців на користь росіян. Жахливим свідченням масштабів трагедії було й порівняння кількості померлих від голоду з кількістю загиблих в часі Другої світової війни в одному з сіл Фастівського району, що на Київщині. Війна скоротила кількість населення майже на дев'яносто осіб, а голод знищив більше чотирьохсот. Вартим уваги громадськості мусить бути і факт несправедливо замовчуваних або вкрай рідко згадуваних нині голодів 1921–22 рр. й 1946–47 рр. Один голод міг бути й наслідком природного неурожаю, але три є нічим іншим, як цілеспрямованою політикою. Згадуючи про голод в інших регіонах Радянського Союзу, доповідачі наголошували на тому, що вони, в першу чергу, торкнулися тих районів, котрі були заселені етнічними українцями. Прикордонні райони Курщини й Орловщини є етнічними українськими теренами, тож штучний голод у них був формою винищення автохтонів й уможливлення безперешкодного заселення цих територій вихідцями з центральної Росії. Згадували промовці і про причини голоду в Казахстані. Спроби примусити казахів осісти стали причиною порушення їхнього традиційно кочового укладу життя. Позбувшись отар і поселившись на неродючих піщаниках, казахи, звісно ж, не змогли відразу навчитися вирощувати зернові культури. Проте в часі голоду їм ніхто не забороняв виїздити до інших регонів СРСР. Більше того, казахські компартійні діячі зверталися з листами-проханнями до керівників прикордонних з Казахстаном російських районів й областей всебічно полегшити побут, прагнучих перечекати голод в Росії й забезпечити казахів роботою. Відомі випадки, коли окремі казахські племена відкочовували в Китай і там очікували сприятливих для повернення часів. Більш детально потрібно дослідити й долю мешканців Смоленщини, котрі також не виконали непосильний план із хлібозаготівлі. Проте в росіян й білорусів ніхто не відбирав посівних запасів, як це чинили в Україні, й не зачиняли білоруських шкіл та не припиняли випуск газет, як це чинили з українськими школами й газетами на Кубані.

Правда не змінюється від того, що її замовчують або перекручують. Настане час, і новітні фальсифікатори історії та ідеалізатори комуністичного тоталітаризму випаруються, як вранішня роса від сонячного проміння. Проте спричинений зневагою до загиблих біль ще довго ятритиме душу. Заробляти на зневазі до мертвих – злочин.

У приміщенні Національної Спілки письменників України вшанували видатного письменника сучасности Чингіза Айтматова.

Вечір, присвячений 80-річчю від дня народження письменника, гуманіста, мислителя, великого сина киргизького народу Чингіза Айтматова організували Посольство Киргизстану в Україні та міжнародна громадська організація "Платформа Діалог Євразія", що об'єднує в своїх лавах творчу інтелігенцію Євразії. Участь останньої у заході не випадкова, адже саме Чингіз Айтматов стояв біля витоків її створення, був головою ради засновників "Платформи Діалог Євразія", почесним головою цієї організації в 1998–2002 роках.

НЕЗАБУТНІ

ВІН БУВ СОВІСТЮ ЕПОХИ

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

Зі вступним словом до присутніх звернувся голова національного комітету "Платформа Діалог Євразія" в Україні, професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка Володимир Сергійчук, який коротко розповів про творчу й громадську діяльність Чингіза Айтматова, твори якого в нашій країні знають, читають і захоплюються ними.

Надзвичайний і Повноважний посол Киргизької Республіки в Україні Еркін Мамкулов у своєму виступі щиро подякував учасникам вечора за те, що вони прийшли разом з киргизами вшанувати світлу пам'ять видатної постаті планетарного масштабу.

Чингіз Айтматов посідає особливе місце в житті кожного киргиза, адже через його творчість світ довідався про ідеї високого гуманізму, про киргизький народ. Він був знавцем людської душі, зробив вагомий внесок у світову літературу і залишиться взірцем для нинішніх і прийдешніх поколінь. Так само, як високі гори, озеро Іссик-Куль, Чингіз Айтматов став символом Киргизстану.

– У лютому, – сказав Еркін Мамкулов, – Киргизія оголосила 2008-й роком Чингіза Айтматова – письменника, завдяки якому про маленький народ довідався увесь світ, світла людяність творчости якого вражає кожного – незалежно від національности й місця проживання на земній кулі. А наприкінці весни 2008 року постійна Рада міністрів культури тюркомовних країн висунула письменника на здобуття Нобелівської премії, оскільки, за словами президента Туреччини Абдулаха Гюля, "Чингіз Айтматов є духовною цінністю й совістю всього тюркського світу, а його творчість має планетарне значення". Відверто кажучи, було дуже багато цілком обгрунтованих сподівань, що в грудні 2008 року цей видатний письменник увійде під склепіння Будинку концертів у Стокгольмі, щоб одержати найпрестижнішу у світі Нобелівську премію. Але... не судилося.

Чингіз Айтматов умів бути поетичним, зворушливим, іноді сентиментальним у своїх розповідях і повістях про киргизів, киргизок. Його книгами зачитувалися, ними захоплювалися, на них виховувалися цілі покоління.

Чимало теплих слів про Чингіза Айтматова сказав на вечорі віце-голова "Платформи Діалог Євразія" Харун Токак, який прилетів з Туреччини для участі в цій події.

За його словами, Чингіз Айтматов був носієм національних і загальнолюдських цінностей, а тому його згадують не тільки киргизи, а всі люди доброї волі, схиляючись перед талантом і творчістю великого сина планети Земля.

Своєю творчістю письменник зробив значний внесок у розвиток киргизької культури, він так дивно використовував національні мотиви й колорит у неперевершених повістях, що закохав світ у свої твори.

Чингіз Айтматов полонив талановитими книгами молодь, спонукаючи її до дій, закликаючи пам'ятати минуле, шанувати національну спадщину, цінувати незалежність. Багато уваги зосереджує на питаннях сім'ї, стосунках між людьми. Все це дає нам право величати його світовим учителем.

Спогадами про особисті зустрічі й спілкування з Чингізом Айтматовим поділилися на вечорі колишні Надзвичайні і Повноважні посли України Володимир Василенко та Юрій Кочубей, які працювали відповідно у Бельгії та Франції, коли там великий мислитель був Надзвичайним і Повноважним послом Киргизстану.

Тоді, за їхніми словами, Чингіза Айтматова дуже хвилювали питання взаємин людини й природи (він працював над концепцією міжнародної екологічної безпеки). Значний внесок він зробив також у розвиток українсько-киргизької дружби, сприяючи налагодженню ділових контактів політиків, громадських діячів.

Його ж літературна творчість має бути надбанням не лише читачів, а й дослідників.

На окремих аспектах творчості Чингіза Айтматова акцентували увагу присутні Теодозія Зарівна та Олександер Шокало.

Завершився вечір інсценуванням твору Чингіза Айтматова представниками киргизької діяспори в Києві та переглядом документального фільму про видатного письменника-гуманіста.

НАША ДОВІДКА

Чингіз Айтматов народився 12 грудня 1928 року в селі Шекері Таласької области Киргизії. Батько – Торекул Айтматов, один з перших киргизьких комуністів, відомий державний діяч Киргизької РСР. У 1937-му був репресований, у 1938-му – розстріляний. Мати, Нагіма Хазієвна, татарка за національністю, була акторкою місцевого театру.

1948 року, закінчивши Джамбульський зооветеринарний технікум, Чингіз вступив до сільськогосподарського інституту. Після навчання працював у НДІ тваринництва. З 1952 року почав публікувати в періодичній пресі оповідання киргизькою мовою. 1956 року вступив на Вищі літературні курси в Москві, закінчив їх у 1958-му. Того ж року в журналі "Жовтень" опублікував оповідання "Віч-на-віч", а в журналі "Новий світ" повість "Джаміля", що принесла Айтматову світову популярність.

Його перу належать також такі всесвітньовідомі книги, як "Перший учитель", "Прощай, Гульсари!", "Білий пароплав", "Сходження на Фудзіяму" (п'єса у співавторстві з К. Мухамеджановим), "Ранні журавлі", "Буранний полустанок" ("І довше століття триває день"), "Плаха", "Тавро Кассандри", "Зустріч із одним бахаї" (бесіда з Фейзоллою Намдаром), "Коли падають гори" ("Вічна наречена"), "Біла хмара Чингізхана", "Верблюже око", "Материнське поле"...

Чингіз Айтматов був депутатом Верховної Ради СРСР, членом секретаріату Спілки письменників і Спілки кінематографістів, одним з керівників Радянського комітету солідарности з країнами Азії й Африки, головним редактором журналу "Іноземна література".

У 1990–1994 роках працював послом СРСР і Росії в країнах Бенілюксу. До березня 2008 року був послом Киргизії у Франції, Бельгії, Люксембурзі й Нідерландах.

Герой Соціалістичної Праці, Герой Киргизької Республіки, кавалер ордена "Манас" 1-го ступеня, народний письменник Киргизької РСР.

Помер 10 червня 2008 року. Похований в історико-меморіальному комплексі "Ата-Бейіт" у передмісті Бішкека.

СПОРТ

НА ПРИЗ ІМЕНІ С. БАНДЕРИ

Доброю традицією стає для Івано-Франківська приймати учасників міжнародного турніру з дзюдо на приз імені С. Бандери. Уже вп'ятнадцяте цей турнір відбувся на Прикарпатті.

У спортивному залі коледжу фізичного виховання зібралося 150 учасників турніру та їхні численні вболівальники. Серед тих, хто брав участь в цьому спортивному заході, – представники десяти областей України, делегації з Молдови, Румунії, Узбекистану. Незмінними організаторами цього турніру виступає управління спорту Івано-Франківської обласної держадміністрації, комітет фізичної культури і спорту Івано-Франківського міськвиконкому, Івано-Франківська обласна федерація дзюдо, Конгрес Українських Націоналістів.

Сам турнір проходив у дусі захоплюючої, безкомпромісної боротьби. 108 спарингів, які відбувалися в десяти вагових категоріях, тримали інтригу до кінця. Учасники турніру сповна відчули радість перемог і біль поразок. Гідно представили себе івано-франківські спортсмени. Так, Сергій Новінський та Давид Хареба стали призерами турніру. Саме Івано-Франківська команда зайняла перше місце у загальнокомандному заліку. Друге місце дісталося команді з Закарпаття, а третє – Молдови.

Юрій ЛАЗОРИШИН

СУМУЄМО

Кость КОРОЛЬ

Минули сороковини відтоді, як відійшов у вічність багатолітній політв'язень норильських таборів, активний організатор Норильського повстання політв'язнів 1953 року, член страйкового комітету Кость Король. Ця сумна звістка охопила Чернівці, Буковину та багато міст України, бо є ще немало друзів, які знають і пам'ятають славної пам'яти Костя Короля по спільній боротьбі.

Його арештували у лютому 1945 року 17-річним студентом та за приналежність до ОУН засудили на 15 років каторги. Після проголошення 24 серпня 1991 року Незалежности України Кость Король знову став на шлях боротьби за відбудову держави. Усе життя він прожив, керуючись Декалогом Українських Націоналістів. Був членом КУН. 1998 року Кость Король видав книжку "В ту прекрасну годину" (нотатки про радянську каторгу), а 2000 року – книжку "Моя Голгофа".

У червні 1998 року в Чернівцях з ініціативи Костя Короля відбулася ювілейна наукова конференція, присвячена 45-й річниці повстання у третьому каторжному таборі міста Норильська. Того ж року в рідному селі він побудував пам'ятник "Борцям за волю України".

Кость Король залишив у смутку вірну дружину Наталку, донечку Ірину, зятя та внуків. За заповітом поховали його на Садгарському цвинтарі. Нехай рідна буковинська земля буде йому пухом. Вічная пам'ять! Слава Україні! Героям слава!

Крайове братство ОУН-УПА Буковини,
Чернівецька обласна організація КУН,
Чернівецьке товариство
політв'язнів та репресованих,
побратими та посестри по спільній боротьбі

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.

Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9